

لکھی ۽ لوگ ۽ دمک ۽ یک شادویے آست ات۔ آئی ۽ نام
 سولو ات۔ اودا آئی ۽ سنگت گراگ، جنگل، کوکو ۽ کپوت
 ہم جاہ مند ات آنت۔ آ درست گل ۽ شات یکے دومی
 ۽ گومانشتنگ ات آنت۔ دمک ۽ تھا یک جم ۽ درچکے ہم
 آست ات کہ آ درست همودا ہوار بوت آنت۔

یک روچے درستیں سنگت سک ملور ات آنت چا گرد ء
 اینکی ء مانشاتنگ ات۔ سولو ء جسٹ کرت، ”زاناں چے
 بوتگ؟ شتا پرچا ملور ملور ات؟“ کس ء پتو نہ دات۔ سولو
 ملور بوت ء پدا جسٹ ء کرت، ”چے بوتگ بہ گش
 ات؟“ گراگ ء گشت، ”مئے دمک ء یک شکاری یے
 آتنگ۔ آ درستیں بالی مرگاں گرگ ء برگ ء انت۔“

سولو ءِ جُسْت کُرت، ” بِلئے آ پرچا چو کنگ ءِ انت؟“
 کوکو ءِ گُشت، ”شکاری مارا درستاں گرگ ءِ انت۔ مارا
 بازار ءِ بارت بہا کنت۔ ماچے بہ کنیں؟“ درست پُرتے
 ءِ کپت انت کہ نول ماچے بہ کنیں؟ سولو ءِ گُشت، ”بیا
 ات لگی ءِ را وتی جیڑہ ءِ ہال دیں۔ بلکیں آ مئے وآستہ
 چیزے بہ کنت۔“ آ درست لگی ءِ گور ءِ شت انت۔

لکھی ء سولو ء گوش ء گشت، تو چیر و کائی شکاری ء دام ء
 بدر ء و تی ٹسکس ناخناں گوں دام ء را مزین ٹنگ پر
 بہ کن۔ لکھی ء کوکو ء را پیر ء گشتگ ات کہ تو صوت
 بہ جن تانکہ شکاری بلے مشکول بیت۔ آئی ء گراگ را
 گشت کہ تو دام ء ساد ء شلاگ بہ کن۔ درستاں و تی
 و تی کار کُرت آنت۔

لکی ء گشت، ”مُرگاں بچ مہ ترس ات،
 ہر کس کہ دام ء نزدیک ء روت، دام ء
 بہ روت۔“ درستاں گشت، ”چیا؟ چوشی ء ما درست
 گٹ بیئیں۔“ لکی براز گپت ء گشت ءے! ”اگاں منی سرا
 باور نہ کن ات گڑا من رواں۔“ درستاں گشت، ”اٹا
 لکی، شرئیں ہرچی تو گشنے ما ہما وڑ کنیں۔“ لکی ء گشت،
 ”مہ ترس ات شتا را بچ نہ بیت۔“

درستیں ہالی مُرگ مُور آت آنت۔ کوکو،
 جنگل، کپوت ءُ گراگ۔ درست ہبکہ
 آت آنت کہ لکی چے کنگ ءُ انت؟
 شکاری ءُ دام چیر کرتگ نشتگ ءُ لکی درستای دام ءُ
 تہاروگ ءُ سکین ءُ دنیگ ءُ انت بلتے لکی ءُ بودناکی ءُ سرا
 درستای اوست ات ءُ آ درستای لکی ءُ گپ زرت۔

درستين بالی مُرگ بال کنان دام ء تہا شُت اُنت۔ شکاری
 سک گل ات کہ مروچی بازیں مُرگے دست کپک ء اُنت۔
 ”واہ! زرء کلدار بازرسیت بلئے آنچو کہ شکاری ء دام چست
 کُرت دام ء ساد سست اُنت ء مُرگ چہ دام ء مُنگال دراتک
 اُنت ء بال ایش کُرت۔ کئی ء شکاری ء راگشت، ”آزاتیں
 مُرگان ء بندیک کنگ ء تئی سزا ہمیش اُنت۔“ شکاری
 ہجالتی ء تنک ء شُت ء مُرگ آزات بوت اُنت۔

